

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ
ΕΝΩΠΙΟΝ: Ε. ΕΦΡΑΙΜ, Π.Ε.Δ.

Αρ. Αγωγής: 22/2017

Μεταξύ:

1. DE.ZO CONSTRUCTIONS & DEVELOPERS LTD
2. Ανδρέα Νικολέττη
3. Κυριάκου Παναγή

Εναγόντων

v.

Λευτέρη Μήλου

Εναγομένου

Αίτηση Εναγομένου ημ. 12.2.2021 για διαγραφή Αγωγής

Ημερομηνία: 8 Νοεμβρίου 2021

Εμφανίσεις:

Για τον Εναγόμενο - Αιτητή: κ. Α. Γεωργίου για Φοίβος, Χρίστος Κληρίδης & Συνεργάτες ΔΕΠΕ

Για τους Ενάγοντες - Καθ' ων η Αίτηση: κα Α. Κλαϊδη για TTC Temple Court Chambers

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Με την υπό κρίση Αίτηση ο Εναγόμενος - Αιτητής ζητά διάταγμα του Δικαστηρίου για τη διαγραφή και ή απόρριψη και ή αναστολή της Αγωγής λόγω του ότι είναι σκανδαλώδης και ή ενοχλητική και ή κακόπιστη και ή ως κατάχρηση της διαδικασίας και ή ως μη αποκαλύπτουσα αγωγήμο δικαίωμα. Σημειώνεται ότι με

την παρούσα Αγωγή προβάλλονται αξιώσεις για ακύρωση της εκ συμφώνου απόφασης ημ. 24.9.15 η οποία εκδόθηκε στην Αγωγή 1639/15 ΕΔ Λάρνακας και του γραμματίου ημ. 8.2.13 καθώς επίσης και για αποζημιώσεις συνεπεία δόλου.

Η Αίτηση συνοδεύεται από ένορκη δήλωση του Εναγομένου - Αιτητή ο οποίος αναφέρεται στο όλο ιστορικό των γεγονότων και της διαδικασίας στην Αγωγή 1639/15, απορρίπτοντας τους όποιους ισχυρισμούς περί δόλου. Ισχυρίζεται επίσης πως ο προβαλλόμενος από τους Ενάγοντες δόλος αφορά στη σύναψη του γραμματίου το οποίο αποτελούσε το αντικείμενο της Αγωγής 1639/15 και επομένως η παρούσα Αγωγή ουσιαστικά αποτελεί κατάχρηση και μια προσπάθεια επανεκδίκασης της παλαιότερης Αγωγής.

Οι λόγοι ένστασης συνοψίζονται ως ακολούθως:

1. Η Αίτηση αποτελεί κατάχρηση της διαδικασίας και ή καταχωρίστηκε για αλλότριους σκοπούς για να καθυστερήσει την εκδίκαση της Αγωγής και ή προσλαμβάνει τη μορφή περιφρόνησης του Δικαστηρίου.
2. Δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις για την έγκριση της Αίτησης.
3. Η Αίτηση αποτελεί κατάχρηση της διαδικασίας λόγω καθυστέρησης στην καταχώριση της.
4. Το αιτητικό της Αίτησης είναι άκυρο και ή ελαττωματικό καθότι προβάλλονται διαζευκτικοί λόγοι διαγραφής χωρίς αυτοί να προσδιορίζονται με ακρίβεια.

Η ένσταση συνοδεύεται από ένορκη δήλωση του Ενάγοντος 3 - Καθ' ου η Αίτηση. Ο Ενάγων 3 επισυνάπτει αντίγραφο της απόφασης ημ. 9.8.18 στα πλαίσια της Αίτησης Πτώχευσης 2/18 ΕΔ Λάρνακας η οποία καταχωρίστηκε από τον εδώ Εναγόμενο εναντίον του εδώ Ενάγοντος 3, δυνάμει της οποίας (απόφασης) εκδόθηκε διάταγμα αναστολής της εκδίκασης της εν λόγω Αίτησης μέχρι την τελική εκδίκαση της παρούσας Αγωγής. Ο Ενάγων 3 ισχυρίζεται πως ο δόλος και η απάτη εις βάρος των Εναγόντων διαπιστώθηκαν μετά και την υπογραφή της συμφωνίας ημ. 27.9.16 για την αποπληρωμή του ποσού της απόφασης με επιταγές και μετά

την έκδοση των επιταγών, εξ ου και αυτές ανακλήθηκαν μόλις οι Ενάγοντες διαπίστωσαν την απάτη εις βάρος τους. Σύμφωνα με τον Εναγόμενο 3, η παρούσα Αγωγή καταχωρίστηκε αμέσως μετά τη διαπίστωση της απάτης και αποκαλύπτει αχώριστο δικαίωμα, επομένως η Αίτηση θα πρέπει να απορριφθεί.

Η ακρόαση της Αίτησης διεξήχθη στη βάση γραπτών αγορεύσεων τις οποίες κατέθεσαν οι δικηγόροι των δύο πλευρών στο Δικαστήριο.

Αποτελεί αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι η απόφαση εκδόθηκε εκ συμφώνου στις 24.9.15 στα πλαίσια της Αγωγής 1639/15 ΕΔ Λάρνακας υπέρ του εδώ Εναγομένου και εναντίον των εδώ τριών Εναγόντων δυνάμει γραμματίου το οποίο υπεγράφη στις 8.2.13. Σύμφωνα με το αντίγραφο της απόφασης, Τεκμήριο 4 στην ένορκη δήλωση του Εναγομένου, αυτή εκδόθηκε υπέρ του και εναντίον των εδώ τριών Εναγόντων ομού και ή κεχωρισμένως για το ποσό των €1.249.400 πλέον τόκο προς 1% από τις 24.9.15 μέχρι εξοφλήσεως πλέον δικηγορικά έξοδα. Είναι επίσης κοινό έδαφος, όπως άλλωστε καταγράφεται στην απόφαση, πως κατά την ημερομηνία έκδοσης της απόφασης και οι δύο πλευρές εκπροσωπούνταν από δικηγόρο ο οποίος εμφανίστηκε εκ μέρους τους.

Από τη στιγμή που οι Ενάγοντες επικαλούνται πως η προαναφερόμενη απόφαση εκδόθηκε συνεπεία δόλου, τότε έχουν το δικαίωμα να αιτηθούν τον παραμερισμό αυτής μέσω αγωγής, σύμφωνα με τις πρόνοιες της **Δ.33 θ.15 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας** η οποία έχει ως εξής:

«15. A judgment obtained by fraud may, upon action brought by any person, whether a party to the record or not, be set aside as against the person who committed or procured the fraud»

Όπως λέχθηκε στην υπόθεση **Ανδρέου v. P & D Crystal Line Co. Ltd.** (2001) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1521:

«Μια απόφαση που έχει εκδοθεί εκ συμφώνου μπορεί να ακυρωθεί με απόφαση που εκδίδεται σε νέα αγωγή που καταχωρείται για το σκοπό αυτό. (*Emeris v. Woodward* [1889] 43 Ch. D. 185, *Ainsworth v. Wilding* [1896] 1 Ch. 673). Αποφάσεις που έχουν εκδοθεί εκ συμφώνου έχουν ακυρωθεί γιατί η συμφωνία είχε στοιχεία παρανομίας (*Windhill Local Board of Health v. Vint* [1890] 45 Ch. D. 351), γιατί λήφθηκε κατόπιν απάτης (*Priestman v. Thomas* [1884] 9 P.D.70, 210, γιατί ήταν αποτέλεσμα αμοιβαίου λάθους (*Wilding v. Sanderson* [1897] 2 Ch. 534) και γιατί δεν υπήρχε η απαραίτητη εξουσιοδότηση (*Sheperd v. Robinson* [1919] 1 K.B. 474).

Κρίνεται επίσης σκόπιμη η παραπομπή στην υπόθεση Ιακώβου v. Λαϊκής Κυπριακής Τράπεζας (Χρηματοδοτήσεις) Λτδ (2004) 1(B) Α.Α.Δ. 992 στην οποία γίνεται μια ιδιαίτερα διαφωτιστική ανάλυση των αρχών που διέπουν την ακύρωση απόφασης ληφθείσας με δόλο, στο ακόλουθο απόσπασμα:

«Στην *Karim v. Κονιδάρη* (1995) 1 Α.Α.Δ. 145, 148 (απόφαση Πική, Δ., όπως ήταν τότε) το θέμα του παραμερισμού απόφασης για το λόγο ότι είχε εκδοθεί με δόλο τέθηκε ως εξής:

«Η Αρχή, η οποία ενσωματώνεται στην Δ.33 θ.15, πηγάζει από την απόφαση του Αγγλικού Εφετείου στην *Birch v. Birch* [1902] P. 62 στην οποία διακηρύχθηκε ότι συνιστά θεμελιωμένη αρχή δικαίου ότι απόφαση η οποία εκδίδεται με δόλο μπορεί να παραμεριστεί σε αγωγή η οποία υποβάλλεται από διάδικο ή τρίτο πρόσωπο. Πρόκειται για αρχή δικαίου που με μια εξαίρεση, αποφάσεις κυρωτικές διαθήκης, τυγχάνει καθολικής εφαρμογής. Η αρχή αυτή, όπως επισημαίνεται, έχει βαθιές ρίζες στο Αγγλικό δίκαιο (βλ. *Barnsly v. Powel* [1749] 1 Ves. Sen. 287 και *Wyatt v. Palmer* [1899] 2 Q.B. 106).

.....

Στην ιρλανδική υπόθεση **Nixon v. Loundes [1909] 2 Ir.R. 1** αναγνωρίστηκε ότι το δικαστήριο έχει σύμφυτη δικαιοδοσία για τον παραμερισμό δικαστικής απόφασης για το λόγο ότι αυτή είναι το προϊόν συμπαιγνίας και δόλου.

Και η κυπριακή νομολογία αναγνωρίζει την ύπαρξη ανάλογων αρχών δικαίου με εκείνες οι οποίες απαντώνται στην **Birch** και **Nixon** (ανωτέρω) (βλ. **Savva v. Hadjichristodoulou II C.L.R. 3** και **Hassan v. Yiarim, XI C.L.R. 96**).»

Στους *Halsbury's Laws of England, Third Ed., Vol. 22*, παραγ. 1669, υποδεικνύεται ότι απόφαση που έχει ληφθεί με δόλο είτε ενώπιον του δικαστηρίου ή με δόλο των διαδίκων μπορεί να αμφισβητηθεί με αγωγή και ότι σε τέτοια αγωγή δεν είναι αρκετό απλώς να υπάρχει ισχυρισμός για δόλο χωρίς να δίνονται λεπτομέρειες. Υποδεικνύεται, επίσης, ότι ο δόλος πρέπει να σχετίζεται με ζητήματα τα οποία εκ πρώτης όψεως θα αποτελούσαν λόγο για παραμερισμό της απόφασης εάν αποδεικνύοντο με μαρτυρία και όχι με ζητήματα τα οποία είναι απλώς δευτερεύοντα. Περαιτέρω υποδεικνύεται ότι πρέπει να αποδεικνύεται ισχυρή υπόθεση προτού το Δικαστήριο επιτρέψει τον παραμερισμό απόφασης λόγω δόλου. Τέλος υποδεικνύεται ότι εκτός αν ο κατ' ισχυρισμό δόλος ενείρει εύλογη προοπτική επιτυχίας και έχει αποκαλυφθεί μετά την έκδοση της εκκαλούμενης απόφασης, η αγωγή θα ανασταλεί ή απορριφθεί ως ενοχλητική*.

Στην **Jonesco v. Beard [1930] A.C. 298, 300 (H.L.)** λέχθηκε ότι σύμφωνα με την από μακρού χρόνου θεμελιωμένη πρακτική του Δικαστηρίου η ορθή μέθοδος αμφισβήτησης απόφασης για το λόγο ότι λήφθηκε με δόλο είναι με αγωγή στην οποία, όπως σε κάθε άλλη

αγωγή που βασίζεται σε δόλο, οι λεπτομέρειες του δόλου πρέπει να δίδονται επακριβώς και οι ισχυρισμοί να αποδεικνύονται με την αυστηρή απόδειξη που απαιτείται από μια τέτοια κατηγορία. Λέχθηκε, επίσης, (βλ. σελ. 301, 302) ότι «ο δόλος αποτελεί μια ύπουλη ασθένεια και αν αποδειχθεί καθαρά ότι έχει χρησιμοποιηθεί για να εξαπατηθεί το Δικαστήριο επεκτείνεται και μολύνει το όλο σώμα της απόφασης. Αν υποθέσουμε ότι η διαδικαστική δυσκολία έχει ξεπερασθεί, το ερώτημα που εγείρεται είναι κατά πόσο ο δόλος έχει προσδιορισθεί και αποδειχθεί»**.

* *Setting aside a judgment obtained by fraud.* A judgment, which has been obtained by fraud either in the court, or of one or more of the parties, can be impeached by means of an action, which may be brought without leave, and is analogous to the former Chancery suit to set aside a decree obtained by fraud. In such an action it is not sufficient merely to allege fraud without giving any particulars, and the fraud must relate to matters which prima facie would be a reason for setting the judgment aside if they were established by proof, and not to matters which are merely collateral. The court requires a strong case to be established before it will allow a judgment to be set aside on this ground, and, unless the fraud alleged raises a reasonable prospect of success and was discovered since the judgment complained, of, the action will be stayed or dismissed as vexatious.

** It has long been the settled practice of the Court that the proper method of impeaching a completed judgment on the ground of fraud is by action in which, as in any other action based on fraud, the particular of the fraud must be exactly given and the allegation established by the strict proof such a charge requires.

...

Fraud is an insidious disease, and if clearly proved to have been used so that it might deceive the Court, it spreads to and infects the whole body of the judgment. Assuming then that the difficulty of procedure is overcome, was such fraud specified and proved here?

Η **Jonesco** (πιο πάνω) υιοθετήθηκε στην **Ampthill Peerage Case [1976] 2 All E.R. 411, 419**. Λέχθηκε ότι οι αυθεντίες σε σχέση με τις αποφάσεις το κάμνουν ξεκάθαρο ότι ένας που επιθυμεί να αμφισβητήσει απόφαση για το λόγο ότι λήφθηκε με δόλο πρέπει να προβάλλει τους ισχυρισμούς του με πλήρη λεπτομέρεια και πρέπει να είναι διατεθειμένος να αποδείξει αυτά που ισχυρίζεται με αυστηρό τρόπο*.

Στην **Birch v. Birch [1894] 86 L.T. 364** λέχθηκε: «Όπου μια αγωγή είναι μια ανεξάρτητη διαδικασία για παραμερισμό απόφασης για το λόγο ότι λήφθηκε με δόλο αυτή μπορεί να εξεταστεί για το λόγο ότι έχει εξασφαλισθεί με το δόλο διαδίκου στην αγωγή. Πλην όμως ένας απλός γενικός ισχυρισμός για δόλο χωρίς λεπτομέρειες δεν είναι αρκετός»**.

...

* *Authorities as to judgment make clear that anyone wishing to attack a judgment on the grounds of fraud must make his allegation with full particularity, must when he states it be prepared to prove what he alleges and ultimately must strictly prove it.*

** *Where an action is an independent proceeding to set aside a judgment on the ground that it was obtained by fraud, it is maintainable when that judgment has been procured by the fraud of*

a party to the action. But a mere general allegation of fraud, without particulars, cannot avail.

...

Στην παρούσα υπόθεση λαμβάνουμε υπόψη τα πιο πάνω ευρήματα του Πρωτόδικου Δικαστηρίου (έχουν παρατεθεί στις σελ. 998-999, πιο πάνω). Ιδιαίτερα λαμβάνουμε υπόψη το εύρημα με αρ. 3 – ότι η ενάγουσα ουδέποτε έλαβε οποιαδήποτε έπιπλα ή χρηματικό ποσό από τους εναγομένους στα πλαίσια σύμβασης ενοικιαγοράς μεταξύ των εναγομένων και της ενάγουσας.

Αυτό το εύρημα είναι αποδεικτικό της παραγ. (δ) των λεπτομερειών δόλου. Έχουμε την άποψη πως τα πιο πάνω γεγονότα ήτοι ότι η εφεσείουσα ουδέποτε έλαβε οποιαδήποτε έπιπλα ή χρηματικό ποσό στα πλαίσια σύμβασης ενοικιαγοράς μεταξύ των δύο διαδίκων πρέπει να ήταν καλώς γνωστά στους εφεσίβλητους, στους υπαλλήλους και αντιπροσώπους τους. Παρά ταύτα ήγειραν την πιο πάνω αγωγή 2785/99 και ισχυρίσθηκαν ότι δυνάμει της επίδικης συμφωνίας ενοικιαγοράς παρέδωσαν τα επίδικα έπιπλα των οποίων ήταν ιδιοκτήτες στην εφεσείουσα αντί της «συμπεφωνημένης τιμής ενοικιαγοράς Λ.Κ.7.000». Πρόσθετα επιβεβαίωσαν ενόρκως τον ισχυρισμό περί παράδοσης επίπλων στην εφεσείουσα καθώς και τους υπόλοιπους ισχυρισμούς στην έκθεση απαιτήσεως (έχουν παρατεθεί στη σελ. 995, πιο πάνω).

Το τρίτο ζήτημα που πρέπει να εξεταστεί είναι κατά πόσο τα όσα έχει αποδείξει η εφεσείουσα συνιστούν δόλο. Σύμφωνα με τους *Halsbury's Laws of England*, 3rd ed., Τόμος 18, σελ. 189, συνήθως ο όρος αναφέρεται σε κατ' ανέντιμο ηθικώς ανάρμοστο, ειδικώς σε απόκτηση χρηματικού οφέλους ή υλικού οφέλους με άδικα μέσα.

Βλ. και *Joliffe v. Baker [1883] 11 Q.B.D. 255, 270*: «Ο όρος δόλος πρέπει να χρησιμοποιείται και να γίνεται αντιληπτός στην κοινή έννοια του όρου όπως συνήθως χρησιμοποιείται στην Αγγλική γλώσσα και ως εξυπονοών κάποια κακή συμπεριφορά και ηθική αισχρότητα». Βλ., επίσης, *Re Companies Acts, Ex p. Watson [1888] 21 Q.B.D. 301, 309*: «Δόλος είναι ένας όρος που πρέπει να αναφέρεται σε κάτι ανέντιμο και ηθικώς ως ανάρμοστο».

Στην παρούσα υπόθεση ενώ οι εφεσίβλητοι καλώς εγνώριζαν ότι δεν είχαν χρηματοδοτήσει την εφεσείουσα και δεν της είχαν παραδώσει οποιαδήποτε έπιπλα ισχυρίσθηκαν ψευδώς ότι την χρηματοδότησαν και της παρέδωσαν έπιπλα με μοναδικό κίνητρο την απόκτηση οικονομικού οφέλους. Η όλη συμπεριφορά των εφεσιβλήτων συνιστά σαφώς ανέντιμη και ηθικώς ανάρμοστη συμπεριφορά. Συνιστά, κατά συνέπεια, δόλο. Έπεται πως η εφεσείουσα έχει αποδείξει το δόλο με την αυστηρότητα που απαιτείται από τη Νομολογία. Η περί του αντιθέτου κατάληξη του Πρωτόδικου Δικαστηρίου κρίνεται εσφαλμένη. Για το λόγο αυτό η έφεση επιτυγχάνει και εκδίδεται απόφαση ως η παραγ. (α) της έκθεσης απαιτήσεως.»

(Η υπογράμμιση και η έμφαση είναι του παρόντος Δικαστηρίου)

Με την υπό κρίση Αίτηση ο Εναγόμενος ζητά τη διαγραφή της Αγωγής ως μη αποκαλύπτουσα αγώγιμο δικαίωμα στη βάση της **Δ.27 θ.3 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας** η οποία περιλαμβάνεται στη νομική βάση της Αίτησης. Η εν λόγω δικονομική πρόνοια αφορά στη διαγραφή δικογράφου στη βάση του ότι αυτό κρίνεται, σύμφωνα με το περιεχόμενο του και τις αντικειμενικές συνέπειες που συνεπάγεται η τεκμηρίωση των ισχυρισμών που προβάλλονται σε αυτό, αναντίλεκτα ανυπόστατο, δεν αποκαλύπτει αγώγιμο δικαίωμα ή είναι επιπόλαιο και ενοχλητικό. Ο Εναγόμενος αιτείται τη διαγραφή της Αγωγής για τον λόγο ότι αυτή δεν αποκαλύπτει αγώγιμο δικαίωμα, ήτοι ισχυριζόμενο δόλο κατά την έκδοση της εκ συμφώνου απόφασης, και ως τέτοια θα πρέπει να διαγραφεί. Ειδικότερα, ο

Εναγόμενος ισχυρίζεται πως ο προβαλλόμενος δόλος αφορά σε γεγονότα τα οποία έλαβαν χώρα πριν καν την υπογραφή του γραμματίου και οδήγησαν στην υπογραφή αυτού (που ήταν το αντικείμενο της Αγωγής 1639/15) και ουδόλως αφορά σε γεγονότα τα οποία οδήγησαν στην έκδοση της εκ συμφώνου απόφασης.

Είναι νομολογιακά καθιερωμένο πως η εξουσία του Δικαστηρίου για τη διαγραφή ολόκληρου του δικογράφου ασκείται με φειδώ και μόνο σε απλές και ξεκάθαρες περιπτώσεις. Χρήσιμη καθοδήγηση προσφέρουν οι υποθέσεις **Cyber Group v. Χαραλαμπίδη κ.ά.** (2004) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1852, **Βιομηχανία Χαρ. Αλωνεύτης Λτδ. κ.ά. v. Alpha Bank Ltd.** (2003) 1(B) Α.Α.Δ. 990, **Δημοκρατία v. Γεωργίου** (2003) 1(B) Α.Α.Δ. 704 και **In Re Pelmaco Developments Ltd.** (1991) 1 Α.Α.Δ. 246).

Όπως αναφέρεται στο **The Annual Practice 1958**, σελ. 575, και στο σύγγραμμα **Bullen and Leake and Jacob's "Precedents of Pleadings"**, 12^η έκδοση, σελ. 142, αν η έκθεση απαίτησης ή οι λεπτομέρειες αποκαλύπτουν κάποια βάση αγωγής ή κάποιο ερώτημα που μπορεί να αποφασιστεί από το Δικαστήριο, το γεγονός ότι η υπόθεση είναι αδύνατη ή απίθανο να πετύχει δεν αποτελεί λόγο για διαγραφή. Σχετική είναι η υπόθεση **Moore v. Lawson** 31 L.T.R. 418.

Στο σύγγραμμα **Bullen and Leake and Jacob's "Precedents of Pleadings"** (ανωτέρω) αναφέρεται επίσης ότι «λογικό αγώγιμο δικαίωμα» σημαίνει αγώγιμο δικαίωμα με κάποια πιθανότητα επιτυχίας μόνο όταν λαμβάνονται υπόψιν οι ισχυρισμοί που περιέχονται στο δικόγραφο. Σχετικά παραπέμπω στην υπόθεση **Drummond-Jackson v. British Medical Association** (1970) 1 W.L.R. 688.

Σύμφωνα με τις πιο πάνω νομικές αρχές που διέπουν τη διαγραφή δικογράφου, για σκοπούς της υπό κρίση Αίτησης το Δικαστήριο θα πρέπει να ανατρέξει στο γενικώς οπισθογραφημένο κλητήριο και στην έκθεση απαίτησης ούτως ώστε να καταλήξει κατά πόσο σε αυτά αποκαλύπτεται το αγώγιμο δικαίωμα του επικαλούμενου δόλου κατά την έκδοση της εκ συμφώνου απόφασης.

Μια προσεκτική ανάγνωση του γενικώς οπισθογραφημένου κλητηρίου και της έκθεσης απαίτησης, καταδεικνύει χωρίς δυσκολία πως σε αυτά οι Ενάγοντες προβάλλουν ουσιαστικά τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

1. Στις 8.2.13 η Ενάγουσα 1 υπέγραψε δια των τότε διευθυντών της, μεταξύ των οποίων οι Ενάγοντες 2 και 3, γραμμάτιο συνήθους τύπου για το ποσό των €1.453.000 και οι Ενάγοντες 2 και 3 υπέγραψαν αυτό ως εγγυητές.
2. Η υπογραφή του γραμματίου έγινε συνεπεία δόλου και ή απάτης του Εναγομένου ο οποίος κατά τον χρόνο υπογραφής του ισχυρίστηκε πως είχε μεταβιβάσει στους Ενάγοντες 120 ή και μέχρι 124 οικιστικά οικόπεδα στο εξωτερικό και ή στη Ρουμανία και ή σε εταιρεία ξένων συμφερόντων των Εναγόντων, αξίας πέραν του €1,5εκ.
3. Κατά ή περί τις 8.2.13 και ή προγενέστερα της υπογραφής του γραμματίου οι Ενάγοντες ρωτούσαν και απαιτούσαν διευκρινίσεις για την ισχυριζόμενη μεταβίβαση. Ο Εναγόμενος τους ανέφερε πως η μεταβίβαση έγινε λόγω υφιστάμενης και ή μελλοντικής συνεργασίας μεταξύ τους για το ποσό των €7εκ.
4. Κατά ή περί τις 8.2.13 ο Εναγόμενος, εσκεμμένα και με σκοπό την εξαπάτηση των Εναγόντων, τους ανέφερε πως είχε προβεί στη μεταβίβαση καθότι δεν είχε απαίτηση για άμεση εξόφληση των ακινήτων και ή της αξίας αυτών εκ €1.453.000 και πως η εξόφληση θα γινόταν σταδιακά με την αποκοπή και ή συμψηφισμό ποσοστού προς 16% της αξίας κάθε διατακτικού και ή τιμολογίου εκδοθέντος από τους Ενάγοντες για εκτελεσθείσες εργασίες προς όφελος του Εναγομένου και ή των εταιρειών του.
5. Λόγω των παραστάσεων του Εναγομένου για την αξία και την τοποθεσία των ακινήτων και του προτεινόμενου τρόπου αποπληρωμής, οι Ενάγοντες προχώρησαν στην υπογραφή του γραμματίου.
6. Κατά ή περί τις 8.2.13 ο Εναγόμενος, με σκοπό την εξαπάτηση των Εναγόντων, υπέγραψε προς όφελος τους απόδειξη είσπραξης για το ποσό των €1.452.000 δυνάμει συμφωνίας πώλησης μετοχών ημ. 4.2.13 στο

- όνομα της Κυπριακής εταιρείας Shosse Holdings Ltd. Ο Εναγόμενος με δόλο και ή ψευδείς παραστάσεις ανέφερε πως τα προαναφερόμενα ακίνητα είχαν εγγραφεί στην εν λόγω εταιρεία και ή με τη μεταβίβαση και ή πώληση των μετοχών οι Ενάγοντες θα καθίσταντο ιδιοκτήτες αυτών (των ακινήτων).
7. Έτσι ο Εναγόμενος εξασφάλισε την υπογραφή του γραμματίου ημ. 8.2.13 κατόπιν ψευδών παραστάσεων και ή δόλου προς τον Εναγόμενο.
 8. Στις 24.9.15 ο Εναγόμενος εξασφάλισε με δόλο την έκδοση της απόφασης στην Αγωγή 1639/15 ΕΔ Λευκωσίας.
 9. Πριν ή κατά την έκδοση της απόφασης, ο Εναγόμενος, με σκοπό την εξαπάτηση και ή με δόλο διαβεβαίωσε τους Ενάγοντες ότι είχε προβεί σε σύσταση και εγγραφή της Ρουμάνικης εταιρείας SC DIZO PROPERTIES SRL και ή SC DIZO PROPERTIES SRL CUI προς όφελος και για λογαριασμό των Εναγόντων.
 10. Κατά την έκδοση της απόφασης ο Εναγόμενος, με σκοπό την εξαπάτηση και ή με δόλο προέβη σε ψευδείς παραστάσεις στους Ενάγοντες πως στην προαναφερόμενη εταιρεία είχαν εγγραφεί τα 120 και ή 124 οικόπεδα η οποία (εταιρεία) είχε ως κύριους μέτοχους τους Ενάγοντες και ή τη Schosse.
 11. Κατά ή περί τις 9.2.15 δυνάμει γραπτής συμφωνίας δανείου ο Εναγόμενος συμφώνησε να παραχωρήσει στους Ενάγοντες δάνειο ύψους €99.600 με το οποίο ο Εναγόμενος δέσμευσε ως ενέχυρο και ή εμπράγματο βάρος τις μετοχές των Εναγόντων στη SC DIZO.
 12. Κατά την υπογραφή της συμφωνίας δανείου, ο Εναγόμενος δήλωσε ψευδώς, με σκοπό την εξαπάτηση των Εναγόντων και με δόλο, πως η SC DIZO είχε συσταθεί και συνεπεία των ψευδών παραστάσεων πως αυτή η εταιρεία ήταν περιουσία τους και η εγγεγραμμένη ιδιοκτήτρια των ακινήτων οι Ενάγοντες προχώρησαν στην υπογραφή της συμφωνίας δανείου.
 13. Οι πιο πάνω ενέργειες και ή ψευδείς παραστάσεις και ή δόλος είχαν ως συνέπεια την εξασφάλιση της απόφασης ημ. 24.9.15 και οι Ενάγοντες παραθέτουν λεπτομέρειες στις οποίες βασικά επαναλαμβάνονται τα πιο πάνω ως προς την υπογραφή του γραμματίου, της συμφωνίας δανείου και της έκδοσης της απόδειξης εξόφλησης.

14. Στις λεπτομέρειες ψευδών παραστάσεων προβάλλεται πως κατά την επίδοση της Αγωγής οι Ενάγοντες ζήτησαν εξηγήσεις από τον Εναγόμενο ο οποίος τους ανέφερε πως η Αγωγή ήταν αναγκαία για να προστατευθεί νομικά εφόσον είχε πλέον μεταβιβάσει σε αυτούς τα 120 και ή 124 οικόπεδα.
15. Περαιτέρω τους διαβεβαίωσε πως η Αγωγή και η έκδοση απόφασης ήταν αναγκαία για την προστασία των οικονομικών του συμφερόντων ενώ οι Ενάγοντες ήταν οι ιδιοκτήτες της περιουσίας.
16. Έτσι οι Ενάγοντες δέχθηκαν την έκδοση της απόφασης.
17. Ακολούθως ο Εναγόμενος χρησιμοποίησε απειλές για την εξόφληση του εξ αποφάσεως χρέους και προς αποφυγή περαιτέρω μέτρων, όπως κατάσχεση περιουσίας, οι Ενάγοντες υπέγραψαν συμφωνία ημ. 27.9.16 με τον Εναγόμενο αποπληρωμής του εξ αποφάσεως χρέους και διόρισαν δικηγόρο στη Ρουμανία για να προβεί σε πώληση των οικοπέδων και εξόφληση των Εναγόντων.
18. Περί τα τέλη του 2016 οι δικηγόροι και εμπειρογνώμονες στη Ρουμανία ενημέρωσαν τους Ενάγοντες πως τα επίδικα ακίνητα βρίσκονταν σε αγροτική γη και ήταν μηδαμινής αξίας περί τις €4.000 το καθένα. Επίσης, κατασχέθηκαν από την Κρατική Τράπεζα της Ρουμανίας από πιστωτές δυνάμει της Διοικητικής Πράξης ημ. 24.1.12.
19. Ως εκ τούτου κατά τον χρόνο σύναψης του γραμματίου και έκδοσης της απόφασης ο Εναγόμενος δεν είχε οποιοδήποτε νόμιμο δικαίωμα στη μεταβίβαση και ή πώληση των ακινήτων.
20. Στις 31.12.16 οι Ενάγοντες κατήγγειλαν την υπόθεση στο ΤΑΕ Λάρνακας και ή στην Αστυνομική Διεύθυνση Λάρνακας η οποία σε συνεργασία με τις Αρχές της Ρουμανίας διερευνά την υπόθεση. Καταχώρισαν επίσης την ιδιωτική ποινική υπόθεση 16322/17 ΕΔ Λευκωσίας.
21. Ως εκ τούτου ο Εναγόμενος με σκοπό την απάτη και παραπλάνηση απέκρυψε από τους Ενάγοντες την ύπαρξη δικαστικών διαδικασιών εναντίον της SC DIZO στη Ρουμανία και εξασφάλισε στα πλαίσια της Αγωγής 1639/15 διάταγμα μεσεγγυούχων και κατάσχεσης περιουσίας.

Με την Αγωγή τους οι Ενάγοντες βασικά επικαλούνται δόλο και ή απάτη και ή ψευδείς παραστάσεις από πλευράς του Εναγομένου πριν την υπογραφή της συμφωνίας πώλησης μετοχών ημ. 4.2.13, του γραμματίου ημ. 8.2.13 και της συμφωνίας δανείου ημ. 9.2.15. Σύμφωνα πάντα με το περιεχόμενο της έκθεσης απαίτησης, αυτή η ισχυριζόμενη δόλια συμπεριφορά του Εναγομένου προς τους Ενάγοντες σαφώς έλαβε χώρα πολύ πριν την έκδοση της απόφασης και ειδικότερα πριν καν την υπογραφή του γραμματίου, της βεβαίωσης είσπραξης του ποσού αυτού δυνάμει της συμφωνίας πώλησης των μετοχών καθώς επίσης και της συμφωνίας δανείου η οποία σχετιζόταν με το γραμμάτιο και με τη μεταβίβαση των ακινήτων στους Ενάγοντες. Υπενθυμίζεται ότι το γραμμάτιο αποτελούσε το αντικείμενο της Αγωγής 1639/15 και η απόφαση αφορούσε στο ποσό αυτού. Κατά το στάδιο έκδοσης της απόφασης οι Ενάγοντες επικαλούνται ακριβώς τον ίδιο ισχυριζόμενο δόλο και ή απάτη και ή ψευδείς παραστάσεις. Ειδικότερα, αφού περιγράφουν τον ισχυριζόμενο δόλο αναφορικά με την υπογραφή των ανωτέρω εγγράφων, ήτοι γραμματίου, βεβαίωσης και συμφωνιών, στις παρ. 24-27 της έκθεσης απαίτησης επαναλαμβάνουν τον δόλο και με αναφορά στο χρονικό στάδιο έκδοσης της απόφασης και καταλήγουν στην παρ. 30 ως εξής:

«30. Οι Ενάγοντες δυνάμει των ως άνω παραστάσεων και/ή διαβεβαιώσεων του Εναγομένου, ενήργησαν εις βάρος των, ήτοι προέβηκαν εις την σύναψη Σύμβασης Δανείου ημερομηνίας 09/02/2015 και/ή την υπογραφή του Γραμματίου Συνήθους Τύπου ημερομηνία 08/02/2013 και/ή την αποδοχή εις βάρος των την έκδοση της εκ συμφώνου Απόφασης διά το ποσόν των €1.249.400=(Ενός Εκατομμυρίου Διακοσίων Σαράντα Εννέα Χιλιάδων Τετρακοσίων Ευρώ).»

Επομένως, είναι σαφές πως οι Ενάγοντες επικαλούνται ακριβώς τον ίδιο δόλο τόσο αναφορικά με το ίδιο το αντικείμενο της Αγωγής 1639/15 όσο και αναφορικά με την έκδοση της εκεί απόφασης.

Προφανώς συμμορφούμενοι με την υποχρέωση προβολής λεπτομερειών του ισχυριζόμενου δόλου, οι Ενάγοντες ακολούθως παραθέτουν λεπτομέρειες δόλου. Σε αυτές επαναλαμβάνουν τα ίδια ακριβώς γεγονότα τα οποία απλώς περιγράφονται και εντάσσονται ως δόλος και κατά το στάδιο έκδοσης της απόφασης. Δεν υπάρχει οποιοδήποτε νέο στοιχείο που να αποδίδεται ως δόλος κατά το στάδιο έκδοσης της απόφασης, αντιθέτως όλα τα γεγονότα αφορούν στην υπογραφή του γραμματίου και στις παραστάσεις για τη μεταβίβαση των ακινήτων και για την ίδρυση της εταιρείας SC DIZO. Επιπλέον, στις λεπτομέρειες γίνεται αναφορά σε κατασκευασμένο γραμμάτιο και ή σε γραμμάτιο με ψευδές περιεχόμενο καθότι ο Εναγόμενος γνώριζε πως ουδέποτε είχε καταβάλει το ποσό του γραμματίου στους Ενάγοντες.

Κατ' αρχάς δεν πρόκειται για κατασκευασμένο έγγραφο, υπό την έννοια ότι πρόκειται για ένα πλαστό έγγραφο, όπως θα αποτελούσε μια από τις κλασικές περιπτώσεις ισχυρισμού περί δόλου. Σχετικές είναι οι υποθέσεις **Priestman v. Thomas** [1881-85] All ER Rep 287 και **Birch v. Birch** [1902] P. 130.

Εδώ ο ισχυριζόμενος δόλος αφορά σε ψευδείς παραστάσεις εκ μέρους του Εναγομένου προς τους Ενάγοντες εν γνώσει του πως αυτές δεν ανταποκρίνονταν στην αλήθεια, και στις οποίες οι Ενάγοντες στηρίχθηκαν για να υπογράψουν το γραμμάτιο. Με άλλα λόγια, ο ισχυριζόμενος δόλος δεν αποδίδεται στο στάδιο της έκδοσης απόφασης αλλά πολύ πριν αυτό και αφορά στο ίδιο το αντικείμενο της προγενέστερης Αγωγής. Είναι δε αξιοσημείωτο πως στην έκθεση απαίτησης γίνεται αναφορά σε ερωτήσεις και διευκρινήσεις από τους Ενάγοντες προς τον Εναγόμενο σχετικά με τα γεγονότα τα οποία κατ' ισχυρισμόν αποτελούν τον δόλο. Συγκεκριμένα, στην παρ. 12 αναφέρεται πως περί τις 8.2.13 και ή προγενέστερα της υπογραφής του επίδικου γραμματίου οι Ενάγοντες απαίτησαν και ή υπέβαλαν ερωτήσεις και ή απαιτούσαν διευκρινίσεις από τον Εναγόμενο για την ισχυριζόμενη μεταβίβαση ακίνητης περιουσίας στο όνομα τους και ή στο όνομα εταιρείας ξένων συμφερόντων. Επιπλέον, στην παρ. 36 της έκθεσης απαίτησης οι Ενάγοντες αναφέρουν ότι κατά τον χρόνο επίδοσης της Αγωγής και ή πριν την έκδοση της

απόφασης απαιτήσαν εξηγήσεις για την ενέργεια και τον σκοπό καταχώρισης της Αγωγής. Οι Ενάγοντες ισχυρίζονται ότι έδειξαν εμπιστοσύνη στα λεγόμενα του Εναγομένου και οδηγήθηκαν στην αποδοχή μιας παράνομης εξασφάλισης εκ συμφώνου απόφασης.

Οι πιο πάνω ισχυρισμοί των Εναγόντων καταδεικνύουν πως αφενός ο ισχυριζόμενος δόλος αφορά στο ίδιο το αντικείμενο της Αγωγής 1639/15 ο οποίος μάλιστα τους οδήγησε στην υπογραφή του γραμματίου και άλλων συμφωνιών, και πως αυτοί τόσο πριν την υπογραφή του γραμματίου αλλά και πριν την αποδοχή για την έκδοση απόφασης απευθύνθηκαν στον Εναγόμενο για διευκρινίσεις αναφορικά με την ισχυριζόμενη μεταβίβαση των ακινήτων. Επομένως, είναι σαφές πως οι Ενάγοντες ενδιαφέρθηκαν να μάθουν πληροφορίες για την ισχυριζόμενη μεταβίβαση πριν καν υπογράψουν το γραμμάτιο και επομένως είχαν εξαρχής την ευκαιρία να ερευνήσουν το όλο ζήτημα πριν καν υπογράψουν το γραμμάτιο, πόσω μάλλον πριν δεχθούν απόφαση εφόσον μάλιστα εκπροσωπούνταν και από δικηγόρο.

Με βάση όσα αναφέρονται ανωτέρω, διαφαίνεται πως το περιεχόμενο της έκθεσης αίτησης δεν αποκαλύπτει δόλο εντός της έννοιας του όρου στη σχετική Δικονομική Διαταγή. Και τούτο, καθότι ο ισχυριζόμενος δόλος δεν αφορά στο στάδιο έκδοσης της απόφασης αλλά στο στάδιο υπογραφής του γραμματίου και των άλλων συμφωνιών και επομένως εξέταση του ισχυριζόμενου δόλου ουσιαστικά απολήγει στην επανεκδίκαση του ίδιου του αντικειμένου της Αγωγής. Με άλλα λόγια, εκείνο το οποίο επιδιώκεται με την παρούσα Αγωγή είναι η ακύρωση της απόφασης στη βάση του ότι το ίδιο το αντικείμενο της Αγωγής εξασφαλίστηκε συνεπεία δόλου και ή απάτης και ή ψευδών παραστάσεων, ενώ οι Ενάγοντες μάλιστα είχαν τις αμφιβολίες τους και τη δυνατότητα να ελέγξουν τα λεγόμενα του Εναγομένου, και όχι στη βάση έκδοσης της απόφασης συνεπεία δόλου.

Χρήσιμη καθοδήγηση επί τούτου προσφέρει η υπόθεση **Ampthill Peerage Case** [1976] 2 All E.R. 411, 435 (H.L.) στην οποία αποφασίστηκε ότι σε περίπτωση αγωγής για παραμερισμό δικαστικής απόφασης λόγω δόλου, ο δόλος έχει την έννοια ότι:

«... the court was deceived into giving the impugned judgment by means of a false case known to be false or not believed to be true or made recklessly without any knowledge on the subject. No doubt, suppression of the truth may sometimes amount to suggestion of the false: The Alfred Nobel. But, short of this, lack of frankness or an ulterior or oblique or indirect motive is insufficient.»

Επίσης, στη σελ. 418 αναφέρονται σχετικά τα εξής:

«... it is clear that only fraud in a strict legal sense will do. There must be conscious and deliberate dishonesty, and the declaration must be obtained by it.»

Στην υπόθεση **Everett v. Ribbands** (1946) 175 LT 143, τονίστηκαν τα ακόλουθα:

«... it seems to me that it would be a disastrous thing if a plaintiff, having lost an action, the judge having believed the statement of the defendant, could come to the court again and bring another action alleging, and in effect alleging only: "This was a false statement; the defendant was believed and the judge ought not to have believed him." That to my mind is simply inviting the court to re-try, without any new material, an issue of fact which was decided by the county court judge in a case in which there was no appeal. If that sort of thing were to be allowed, it seems to me that there would be nothing to prevent a plaintiff adopting the following course of action.»

Στην υπό κρίση περίπτωση οι Ενάγοντες επικαλούνται νέα γεγονότα τα οποία ανακάλυψαν μετά την έκδοση της απόφασης, πλην όμως αυτά αφορούν στο ίδιο το αντικείμενο της Αγωγής 1639/15 και μάλιστα επεκτείνονται και μετά την έκδοση της απόφασης κατά το στάδιο εκτέλεσης της και στην υπογραφή της συμφωνίας ημ. 27.9.16 για αποπληρωμή του εξ αποφάσεως χρέους. Βασικά εκείνο το οποίο παρατηρείται εδώ είναι η απόδοση μιας δόλιας συμπεριφοράς στον Εναγόμενο από την έναρξη των δοσοληψιών μεταξύ του και των Εναγόντων μέχρι ακόμα και το στάδιο εκτέλεσης της απόφασης. Σαφώς αυτή η περίπτωση ξεφεύγει του ισχυριζόμενου δόλου κατά το στάδιο εξασφάλισης της απόφασης.

Βεβαίως τίθεται το εύλογο ερώτημα κατά πόσο οι Ενάγοντες στερούνται του δικαιώματος να επικαλεστούν τα όσα ισχυρίζονται. Το Δικαστήριο θεωρεί πως αυτό το δικαίωμα τους έχει ήδη ασκηθεί με την καταγγελία στην Αστυνομία και παραπομπή αυτής στις Ρουμανικές αρχές και την καταχώριση της ιδιωτικής ποινικής υπόθεσης 16322/17 ΕΔ Λευκωσίας, στις οποίες γίνεται αναφορά στις παρ. 54-56 της έκθεσης απαίτησης.

Πριν την τελική κατάληξη του Δικαστηρίου, κρίνεται σκόπιμο να λεχθεί πως ενόψει των πιο πάνω διαπιστώσεων η όποια καθυστέρηση στην υποβολή της υπό κρίση Αίτησης δεν δύναται να αποτελέσει λόγο για την απόρριψη της, καθότι κάτι τέτοιο θα οδηγούσε στην αχρείαστη συνέχιση μιας δικαστικής διαδικασίας η οποία θα πρέπει να τερματιστεί.

Η διαζευκτική προβολή στο αιτητικό της Αίτησης ουδόλως καθιστά την Αίτηση παράτυπη και αντικανονική, ούτε και δημιουργεί οποιοδήποτε κώλυμα στην προώθηση αυτού, αλλά αντιθέτως παρέχει το δικαίωμα στον Εναγόμενο - Αιτητή να προωθεί διαζευκτικά τα αιτήματα του στα πλαίσια εξέτασης της Αίτησης.

Σύμφωνα με όλα όσα αναφέρονται ανωτέρω, το Δικαστήριο καταλήγει πως η Αγωγή δεν αποκαλύπτει αγώγιμο δικαίωμα και ως τέτοια θα πρέπει να διαγραφεί.

Ως εκ τούτου η Αίτηση επιτυγχάνει. Εκδίδεται διάταγμα διαγραφής της Αγωγής.

Τα έξοδα της Αίτησης και της Αγωγής επιδικάζονται υπέρ του Εναγομένου – Αιτητή και εναντίον των Εναγόντων 1-3 – Καθ' ων η Αίτηση αλληλεγγύως και ή κεχωρισμένως, όπως θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο, συν Φ.Π.Α.

(Υπ.)

Έ. Εφραίμ, Π.Ε.Δ.

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

Ε.Ε./Γ.Σ.